

Zomeravondwandeling 2 (dinsd. 08 juli 2008).

Een regenachtige middag en een grauwe, weinig goeds belovende wolkenhemel, liet vele mensen een verkeerde keuze maken. Vanavond een mooie wandelavond met heerlijke wandeltemperaturen en zonder een spat regen. Nieuwsgierige blikken uit "A gen Baan" achtervolgen onze groep en telden 6 wandelaars.

Gids Hub wilde ons deze avond na al die nattigheid niet over modderige paden rondom Wijlré laten glibberen, glijden of lopen en koos voor meer asfalt dan gebruikelijk. Vanavond ook een nieuw gezicht en we noemen hem Fons. Speciaal voor hem kiest Hub voor de hellende Dikkebuikweg en kan onderweg tientallen anekdotes kwijt waardoor het tempo die avond niet al te hoog lag. Via internet had hij immers gezien dat er die avond nauwelijks regenkansen waren dus kon hij rustig de tijd nemen.

Hub verhaalt over kalkovens, het tegenoverliggend herdenkingskruis, wijngaardslakken, wilde marjolein, enz. Onze kledij bleek tijdens de klim toch te warm maar eenmaal boven bleek dat de wind heviger was dan verwacht. We namen na een kersenproef rechtsaf een enorme lus richting Elkenrade en voortdurend genoten we van bijzonder fraaie vergezichten over grote delen van de regio. De akkers met wintergraan boden weer voldoende mogelijkheden om dieper in te gaan op 4 en 2 rij-ige graansoorten. Maar ook op tarwe, gerst, maïs en haver.

De veelzijdigheid van de gids komt in vele zaken naar voren. Zijn verleden in de mijnen, de bouw en openbare werken hebben hem tot een ervaren man met een zeer brede kennis gevormd. We worden dus herhaaldelijk getraakteerd op eigen ervaringen. Onze deelnemers genieten van de verhalen en proberen die kennis een beetje eigen te maken of te verwerken.

In Elkenrade bewonderen we paarden, huizen, tuinen en zelfs auto's. Vandaag helaas geen kraampje met Wietprodukten aan de weg (enkele deelnemers waren teleur gesteld) maar Hub belooft een volgende keer een betere afspraak te maken met de aanbieder en het weer. Na veel Kunradersteen en opmerkelijke gebouwen verlaten we dit stukje plateau en dalen rechtsaf.

Onderweg wederom een van de zoveel religieuze uitingen in deze omgeving en we zullen er nog diverse uitingen onderweg tegenkomen. Verhalen over eigen ervaringen tijdens of voor processies komen boven. Helaas ontmoeten we ook minder positieve zaken onderweg want menige brave burger schijnt links of rechts de berm te benutten als stortplek voor zijn huishoudelijk en tuinafval. Op een kruising is zelfs getracht om heel veel afval in brand te steken. Van onze deelnemers mogen deze brave burgers gepakt en beloond worden met minimaal een boete van 1000 euro, aangevuld met opruimkosten en eventuele bijkomende kosten. Onze IVN'ers delen de mening van de deelnemers en vinden hun bestraffing zelfs nog heel mild en vriendelijk. Er zijn immers voldoende mogelijkheden om je afval op een correcte manier kwijt te raken (en ja, soms moet je er iets voor betalen). Bij een picknickplek kun je zelfs vloertegels sorteren

en meenemen al moet je wel eerst de stapel goed omspitten tussen alle betonafval.

Uiteindelijk mogen we linksaf en voor ons ligt een deels verharde veld – of landweg welke ooit het karakter van holle weg dreigde te krijgen. Vanuit veld en weiland maken waterstromen gebruik van dieper of lagere plekken naar om lager gelegen dalen te stromen. Verharding verstoort dit proces maar zorgt ook voor een nog snellere, schurende afvoer van het water. De erosie wordt dus gewoon een stukje verschoven.

De veldweg heeft enorm brede bermen maar grenst aan zwaar intensief gebruikte akkers. Het gebruik van mest en de gifspuit is duidelijk waarneembaar aan het voorkomen van brandnetels. Een pas gevallen boom blijkt een handje (en een motorzaag) extra hulp te hebben ontvangen. Deze handelwijze is heel gebruikelijk en is gebaseerd op vele generaties gedoogbeleid van lokale overheden. In feite is dit een aantasting van het algemeen openbaar groen van de gemeenschap. De overheid kan of wil deze overtredingen niet aanpakken. We plaatsen een klein vraagteken bij "kunnen" maar een heel groot vraagteken bij "willen".

We passeren een maïsveld waarin een schimmel of zwam (Builenbrand) zorgt voor extra

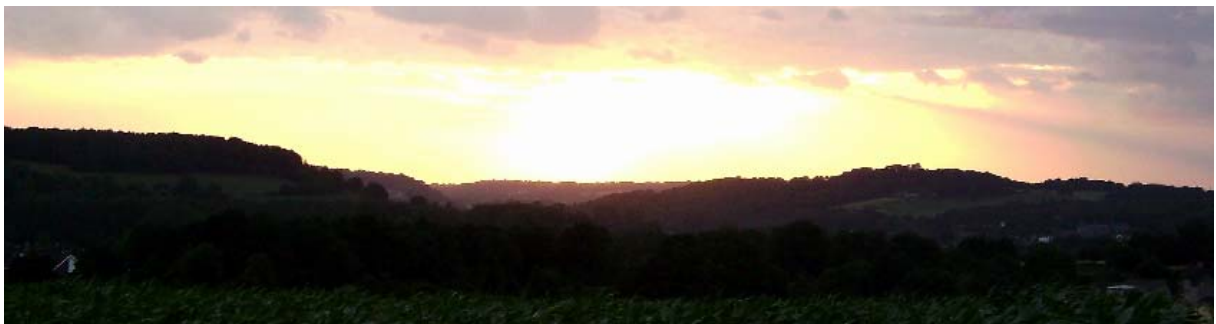

vergroeiingen. In Mexico wordt deze schimmel (*Ustilago maydis*) in de aangetaste, onrijpe kolven als een delicatessen gegeten (bekend als huitlacoche of cuitlacoche). De kolven worden voor dit doel 2 tot 3 weken na infectie geoogst en daarna gekookt of verwerkt als een soort groente in blik en glas. De schimmel groeit soms ook op de stengels van de plant. De opbrengst op het veld in Wijlré lijkt laag dus helaas geen neveninkomsten voor deze agrariër. Wij betwijfelen of hij blij is met deze schimmel

Even later staan we bij het veldkruis dat bijzondere aandacht heeft van onze gids. Ook hier is sprake van vandalisme en dus moest het kruis steviger worden en kreeg het diverse keren een nieuw beeld. Ook het groen rondom het kruis werd vakkundig door de vandalen verwijderd of vernield. Na een blik op vechtende wolken met de ondergaande zon gaat het weer verder. Bij de verharde weg gaat het linksaf.

We blijven een hele poos dalen en bewonderen met enige afschuw en met vraagtekens de aangelegde regenwaterbuffers. Deze zijn waarschijnlijk perfect aangelegd maar of zij op de goede plek liggen is twijfelachtig. Te vaak wordt achter het bureau geregeld hoe ter plekke moet worden "gecorrigeerd" zonder enig overleg met omwonenden. Zij kennen de situatie al tientallen jaren en kunnen best waardevolle tips geven maar hun inbreng is dus ongewenst.

Niet veel later staan we weer bij het station. Vanavond geen terrasweer dus volgt de nabespreking binnen. Enkele pilsjes later zit deze klus er op en mogen we huiswaarts om ca. 5 uurtjes te slapen.